

svolení k tomu, aby děcko manželské se stalo děckem nemanželským.

Teprve v tom případě, kdyby skutečně manželský původ byl odruznán, mohl by poručník dítěte žalovati majitele prádelny a bývalého šéfa jeho matky na uznání otcovství a placení alimentů a musil by dokázati, že s nemanželskou matkou v kritické době 180—300 dnů před narozením dítěte souložil.

Jak je vidět, je tato věc nejen po stránce čistě lidské, nýbrž i po stránce právní nadmíru zajímavá. Budeme ji sledovati a o výsledku neopomeneme svého času referovati.

—rk—

Rakousko-uherská pozůstalost.

(Divisní soud v Praze.)

Československá republika byla také jedním z dědiců někdejší Cis- a Translajtanie.

Příslušnými smlouvami byl jí vyhrazen k volnému výběru rozsáhlý automobilový park, umístěný ve vídeňské rotundě. Meziministerská komise vybrala si řadu vozů a době je zpeněžila. Podle výsledku řízení před divisním soudem v Praze vychází najevo, že československá republika vydělala na tomto obchodu asi 3 milióny Kč. Ale současně se zjistilo, že materiálem autovozy bylo kde kým disponováno.

Byl sice ustanoven automobilový referent v osobě nyní obžalovaného kapitána Stehlíka, leč meze jeho působnosti nezjistilo ani dvoudenní důkladné líčení, ani řada svědků, ani fascikle spísů. Byl více méně hříčkou tehdejších poměrů. Dostával direktivy z Prahy, z vídeňského vyslanectví, od rakouské vlády, od ministrů s plnou mocí i bez ní, ba i od reprezentantů cizích vlád.

A direktivy zněly vždy na uvolnění některého z aut tomu a tomu. A kapitán uvolňoval, v kterémžto činu spatřovala později vojenská prokuratura zločin zlého užívání moci úřední, ježž viděla v tom, že kapitán Stehlík, nejša legitimován k uvolnění, uvolňoval přec a že tak odňal řadu aut z dispozice republiky, pro niž byly určeny. Leč během řízení se prokázalo svědky, jež obhájce volal ku pomoci, že všechno to, co vůbec mohlo se nazývatí automobilem, převzal náš stát a také nezkráceně odebral.

To, co po tomto výběru zbylo v rotundě, byly pouhopouhé trosky auta, někdy jen maskované vozy, bezcenné a ovšem nepojízdné. Lze to také seznati z ocenění. Řada vozů byla znalci oceněna na částku pod 1.000 Kč, jeden vůz Laurin a Klement pro 6 osob dokonce byl odhadnut na 300 Kč!!

Obhájce dovozoval pak v bystře stylisované řeči, že tu nelze mluvití o zažalovaném zločinu, poněvadž vozy, jež byly obžalovaným prodány, byly jediné a výlučně ony, na něž náš stát nereflektoval a dispozice jimi se vzdal, a to buď pro naprostou bezcennost, nebo pro předražení.

Soud přikloniv se k těmto vývodům, obžalovaného osvobodil.

Předsedal podplukovník Poppler, žaloval mjr. Kubát a obžalovaného kapitána hájil dr. Mellan.

Z CIZINY

Jak život klíčí a umírá...

I hlavní město Dánska, Kodaň, má své senační procesy. Právě nyní končila před kodaňským kmetským soudem tragedie nemanželské matky, jež vymyká se běžným případům toho druhu. Obžalovaná jest hotelová panská, svobodná, málo přes třicet let stará. Žaloba klade jí za vinu, že během osmi posledních let pět svých nemanželských dětí bezprostředně po porodu usmrtila a jejich mrtvolky tajně odstranila. A obžalovaná k této hrozné vině se plně doznává...

A přece těžko jest rozhodnouti, je-li větší její vina nebo její neštěstí.

Líčení prokázalo, že obžalovaná, pětinasobná vražednice svých dítek, byla pilnou, svědomitou a dobromyslnou osobou, která však následkem své zvláštní bezbrannosti a sexuální neschopnosti odporu byla jistou kořistí každého nesvědomitého muže.

První její dítě před osmi lety bylo plodem jakés takés lásky jistého agenta, který však záhy se jí nabažil. Když dítě přišlo na svět, tu mladá matka psala mu jímavým a ostýchavým tonem, aby ji neopouštěl a aby ji nenechával opuštěnou v porodnici mezi samými cizími lidmi. Otec děcka poslal jí 50 korun a víckrát se neukázal ani neozval.

Osm dní po porodu byla propuštěna z porodnice, bez peněz, bez rady a bez pomoci. Neměla nikoho ve světě, kdo by jí byl nápomocen a kdo by jí podal ruku pomocnou. Musila hledati zaměstnání, aby se uživila, ale jak mohla někam o místo jíti s novorozeným dítětem?

A tehdy v zoufalství dopustila se toho neblahého zločinu. Jen tak lehce stiskla děťátku krček — a mlčelivé moře přijalo jeho malé tělíčko...

Po prvním milenci přišel druhý. I ten dosáhl, čeho dosáhnouti chtěl a odkopnul ji. A stejně i druhí muži. Ani jeden s ní nejednal jako s člověkem, ale spíše jako s dobromyslným domácím zvířátkem, jež nemůže činiti nároků na věrnost a soucit. A tehdy, jak nyní ona sama v slzách soudu vypráví, stala se sama také tvrdou a bezcítanou jako byli k ní všichni. Chladně zprovodila se světa tři další své dítky, jichž otcové ji odkopli. Neměla při tom ani výčitek svědomí, žila v otupělosti, nemyslivě na nic než na svou práci. Říkává se, že člověk zvykne všemu, snad tedy i usmrcovat novorozeňátka si navykne...

Když octla se po páté v jiném stavu, přijala místo v malém dánském městě. A tam seznámil se s ní poctivý mladý řemeslník, který k ní pojal upřímnou lásku. Líbila se mu její mírná, tichá povaha, líbily se mu její smutné, jako zlekané oči, líbila se mu její pracovitost. Zasnoubil se s ní a těšil se, že se s ní ožení, jen co si ušetří ještě trochu peněz na zařízení jich mladé domácnosti.

A ona při tom byla blízka zoufalství. Po prvé v životě usmálo se na ni štěstí, po prvé v žití našla někoho, jenž měl jí upřímně rád a poctivě s ní smýšlel. Jak by mu byla vděčnou,

jak celý život by mu chtěla obětovat, jak by vše nasadila, jen aby se mu zavděčila a svou lásku a vděčnost mu dokázala!

Ale pod jejím srdcem byla zas ta strašlivá věc, život, jenž po páté, nevolán a nenáviděn, klíčil v ní... Ten jediný hrozil zničit to vy-toužené štěstí, jež se na ni konečně usmálo.

Nikdo nesměl se dovědět o jejím dítěti! Proto i ono musilo za svými bratříčky... Po-rod odbyla, aniž by někdo něčeho pozoroval. Děcko opět stiskla krček jako učinila ostatním a mrtvé tělíčko ukryla do kufru.

Ale nyní již její tvrdost ji opustila. Již ne-mohla jednati tak bezcitně jako jednala dle příkladu jiných dříve; nyní již poznala pravý, hluboký cit u svého ženicha. Co by on jí řekl, kdyby se dověděl její tajemství? Na dřevěnou truhlici, v níž mrtvola jejího pátého dítěte byla ukryta, nemohla hrůzou ani pohlédnouti, natož truhlici odnésti. Neměla již síly k tomu. Nechala truhlici i s mrtvým dítětem ve své světnici a chodila jako mátoha kolem. Její osud se naplnil, zločin její byl prozrazen. Kufr byl podezřelým, otevřeli ho, našli hroznou roz-kládající se věc — pachatelka odevzdána soudu.

Jak těžce vleče se čas v žaláři! Výslechy — samota — výslechy — samota — to bylo nyní jejím zaměstnáním. Konečně přelíčení. Celé hodiny ji zas vyslychají a ona stěží mocna slov vzlyká do kapesníku a odpovídá zlomeně na otázky soudu. Musí líčiti všechny podrobnosti svých hrozných činů a její tělo se chvěje jako osyka.

Na lavici svědků sedí ten, jenž jediný v ži-votě měl ji rád, ten, jenž poctivou rukou svou jí zaslíbil pro celý život. Je též asi třicetiletý jako ona. V jeho tváři je smrtelná bledost, v jeho očích hrůza a děs.

Zavolán k zábradlí, jde sálem krokem kře-čovitě pevným, podepře se o zábradlí bezmoc-nýma rukama, na nichž se lesknou kapky le-dového potu, a ztrhaným zrakem ulpívá na předsedovi soudu.

Předseda: „Bylo vám známo, že vaše bý-valá nevěsta je těhotna s jiným?“

Svědék: „Ne.“

Předseda: „Byl byste obžalovanou pojal za ženu, i kdyby se vám se svým těhotenstvím byla svěřila?“

Svědék (pevným, silným hlasem): „Ano!“

Po tomto slovu skácela se obžalovaná se zoufalým zaupěním k zemi...

Vražednice svých dítek odsouzena byla na dvanáct let do káznice. Co bude z ní, až za dvanáct roků brána káznice se před ní otevře? Či ten bledý muž bude na ni dvanáct let čekati?

br.

pežnickou svobodu. V lese zmíněném zřídili si obyvatelné doupě, jakousi romantickou jeskyni, v níž se usadili. Z ní vycházeli do okol-ních krajin na lup a z výtěžku svých výprav žili. Všechno potřebné, potraviny, nářadí, ša-ty i obuv opatřovali si loupežemi.

Ze čtyř mladíků dva navrátili se kajicně do ústavu zpět. Není jim ještě osmnáct let a budou se proto zodpovídati toliko před sou-dem mladistvých. Třetí uprel a až dosud ne-mohl býti dopaden.

Čtvrtý byl náčelníkem bandy a byl nyní souzen před trestním soudem ve Špandavě. Bylo mu dokázáno pět loupeží. Poněvadž v do-bě spáchaných činů bylo mu již více než osmnáct let, byl uznán vinným krádežemi pá-chanými v flupě a odsouzen na 18 měsíců do vězení. Krátká doba romantiky až příliš divoké, bude nyní vystřídána tvrdou prózou vězení.

br.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y

Rada nejvyššího soudu Jeronym Barteldy zemřel. Minulý pátek zemřel v Praze jeden z nejlepších našich soudců staré školy, rada nejv. soudu v. v. Jeronym Barteldy. Prošel auskultantská a adjunktská léta nejprve ve svém rodišti Vys. Mýtě, pak v Chotěboři, Pel-nřimově a Táboře, soudcovská a radovská v Chrudimí, v Hradci Králové a konečně v Praze, kde u zem. trestního soudu působil až do roku 1920, kdy po 41leté úmorné služ-bě soudcovské odešel do výslužby jako muž 66letý. Ale ani pak nezahálel. Práce byla mu vším a nemohl se spřáteliti s myšlenkou, že by měl zbytek svého života ztráviti v nečinosti, třeba plně zasloužené. Proto vzal na sebe po druhé jařmo státní služby, stav se smluvním úředníkem ministerstva sociální péče, kterémužto úřadu svými znalostmi pro-kázal služby neocenitelné. I tady — jako sta-řec již — byl tak pracovitým, že byl mladým úředníkům dáván za vzor. V kanceláři byl již po 7. hod. ráno a chodil do ní i v neděli a ve svátek a ještě si akta nosil domů. Krátce pra-coval tak, jak jsou ze státních úředníků zvyklí právě jen soudcové. — Zesnulý šel se v kru-zích soudních neobyčejně účtě pro své vyni-kající vlastnosti, pro svoji dobrosrdečnost, objektivnost a přímou povahu. V kruzích svých kolegů byl velmi milován; v jich středu cítil se také nejšťastnějším a nikdy neskrblil svým humorem; měl vždy v zásobě „z brusu novou“ anekdotu a každý, kdo jej blíže poznal, měl tohoto na první pohled přísného a nepřístup-ného muže upřímně rád. — Během své funkce jako předseda II. senátu u pražského zem. trestního soudu předsedal celé řadě velkých procesů, z nichž zejména svého času vyvolal sensaci případ rafinované vraždy, kterou spá-chal Václav Svoboda na své milence Toma-nové v lese u Brodu n. Lesy, již na bavor-ské půdě, kam ji vylákal; také porotnímu lí-čení s Petrem Dejmekem, který zavraždil svoji ženu a svého vnuka, předsedal zesnulý, právě jako vedl líčení s celou řadou strážníků z po-vícejní strážnice v Košířích, obviněných, že